

Publicerad 2010-09-21 09:26 av Hannadraken

Sonata

Det var i den djupaste ryggens böjning
en morgon när solen var tyst

Vi plockade grenar ur gruset
som alltid vi gjort förut

Mina tårar vätte mot söder
min tanke svarade viskande ömt

Du stängde porten och log

Så länge hade vi letat
sökt efter bortglömda spår
aningslösa och unga
på jorden blev ännu en vår

Vi satte oss ner i varandra
lät vinden ta stryk i extas
mojnade vilsamma sånger

dog

och uppstod igen

- Liv - du är större än jag
viskade du efteråt

Sen plockades grenar ur gruset
~~ur gruset kom också jag~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hannadraken med Poeter.se id #21512 innehar upphovsrätten